

JOSEPHINEN TARINA – ARKISIA HAAVEITA

Maastoauto ottaa vauhtia, etteivät renkaat jää jumiin. Tiestä ei ole tietoaakaan.

Olemme syvällä maaseudulla matkalla tapaamaan Onakazinin kylässä asuvaa perhettä. Perhe asuu perinteisessä kraalissa eli aidatulla alueella, jonka sisällä on pellistä ja oljesta rakennettuja ruokokattoisia majoja: vierasmaja, ruokavarasto, keittiö ja makuumajat.

Täällä asuvat äiti, isä, isoäiti ja kuusi lasta. Perhe on köyhä, sillä vanhemmat ovat työttömiä. Heillä on kaksi sikaa ja koiria. Ainoan puun alla nököttävät aasit kärryineen.

Äiti Martha istuu maassa ja rikkoo marula-pähkinöitä. Isä on auttamassa naapuria – kylässä ihmiset auttavat toisiaan selvitäkseen hengissä. Kuivuus kurittaa ja ruokaa riittää joulukuulle.

Perhe viljelee hirssiä, jonka sato on elintärkeä asia. Hirssistä tehdään puuroa. Varastossa on papuja, maa- ja marulapähkinöitä, joiden siemenistä puristetaan öljyä myyntiin. Lisätuloja saadaan myymällä äidin sitomia koreja.

– Ihminen oppii selviämään sillä, mitä hänellä on, kun muu ei ole mahdollista, äiti toteaa.

Näistä olosuhteista lapset ponnahtavat maailmalle. Maaseutu hiljenee, kun lapset hakeutuvat kaupunkeihin. Näin suunnittelee myös 17-vuotias esikoinen Josephine.

– Tulevaisuudenhaaveeni on opiskella opettajaksi, Josephine kertoo.

Joka arkiamu Josephine rientää kahdeksaksi kouluun. Koulu on melko lähellä, vain kahden kilometrin päässä. Namibiassa kaikki lapset käyvät koulua. Hallitus on säätänyt, että asutuilla alueilla viiden kilometrin välein on oltava koulu.

Josephine opiskelee äidinkieltä eli ndongaa, historiaa ja matematiikkaa. Inhokkiaine on matematiikka, jonka hän kokee vaikeaksi. Äiti kannustaa lapsiaan opintielle.

– Toivon, että he saavuttaisivat enemmän kuin mitä itselläni on, Martha sanoo.

Koulun ohella lapset tekevät kotitöitä. Josephinen tehtäviin kuuluu päivittäinen vedenhaku, siivoaminen, ruuanlaitto ja pienempien sisarusten hoitaminen.

– Keitän meille puuroa ruuaksi, hän jatkaa.

Aikaa jää ystävillekin. Heidän kanssaan Josephine opiskelee ja pelaa pallopelejä.

– Kannustamme toisiamme opiskelemaan ahkerasti, olemaan hyviä tyttäriä ja käyttäytymään kunnolla kotona.

Namibialaisessa perinteessä lapset kasvatetaan kilteiksi ja kuuliaisiksi. Vanhemmilla on vahva auktoriteettiasema, jota ei sovi kyseenalaistaa.

Sunnuntaisin perhe käy kirkossa. He ajattelevat, että usko auttaa selviytymään elämässä. Myös Josephine viihtyy Raamatun äärellä. Häntä puhuttelee eniten Psalmi 23: *”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.”*